

Cum aduceți închinare?

Cum aduceți închinare?

„Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei; și casa s-a umplut de mirosul mirului" (Ioan 12.3)

Ea nu venise să asculte o predică, deși acolo era cel mai mare Învățător. Oricât de important ar fi părut lucrul acesta, în acea zi ea nu se așezase la picioarele lui Isus pentru a-l asculta Cuvântul (Luca 10.39).

Ea nu venise nici cu cereri. Odată, în cea mai deplină supunere față de voia Lui, l s-a aruncat la picioare, spunând: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu" (Ioan 11.32). Dar astăzi ea nu se gândea să-și prezinte rugămințile înaintea Celui care era unica ei resursă. Nu, pentru că fratele ei era la masă.

Nu venise nici să se întâlnească cu sfinții, deși acolo erau mulți copii iubiți ai lui Dumnezeu, despre care se spune: „Isus iubea pe Marta, și pe sora ei, și pe Lazăr" (Ioan 11.5). Părtășia cu ei era, fără îndoială, un lucru important, de care se putea bucura deseori, dar în acel moment nu părtășia era ce urmărea ea.

Ea nu venise după o săptămână de muncă și oboseală în lupta cu lumea, căutând să fie înviorată de El, deși, ca orice credincios, și ea cunoștea încercările din pustiu și probabil că nimeni nu cunoștea mai bine ca ea izvoarele de înviore care erau în El.

Ea venise tocmai în momentul când lumea își exprima ura cea mai profundă împotriva Lui (12.7), pentru a răspândi ceea ce avea pregătit de multă vreme - ceea ce era de mare preț pentru ea, fiind tot ce avea aici pe pământ — asupra persoanei Celui care îi captivase inima și îi absorbiase toată afecțiunea.

Ea nu s-a gândit la Simon leprosul; a trecut alături de ucenici; fratele ei și sora ei după came nu i-au atras atenția; ci Isus singur îi umple inima și ea își fixează ochii asupra Lui; inima ei nu bate decât pentru El, iar mâinile și picioarele ei sunt de acord cu ochii și inima ei. Ea unge picioarele lui Isus și l le șterge cu părul ei.

Adorarea, omagiul, închinarea și binecuvântarea sunt lucrurile la care se gândea ea, onorându-L astfel pe Cel care era totul pentru ea și pentru inima căruia o asemenea închinare era o înviore. Cei care nu sunt spirituali murmură (12.4), dar ea îl are pe Domnul ca apărător; și El nu poate să tacă față de o asemenea atitudine, arătând cum apreciază El prinosul unei inimi recunoscătoare, care-L prețuiește la adevărata Sa valoare.

O amintire peste veacuri despre ce este închinarea este astfel consemnată în Cuvânt de Acela care a primit această manifestare și în memoria celei care a făcut-o.

Spuneți-mi, iubit cititor, aduceți și dumneavoastră o asemenea închinare? Sau veniți duminica pentru a asculta o predică, pentru a vă spune rugăciunile, pentru a vă întâlni cu sfinții sau pentru a vă înviora după cele șase zile de lucru? Dacă toate privirile ar fi îndreptate numai asupra Lui, dacă toate inimile ar fi pline numai de El, dacă fiecare ar fi hotărât să nu mai vadă pe nimeni decât pe Isus singur, cât de bogate ar fi laudele!

Noi nu vom veni cu vase de alabastru pline cu mir de nard, ci cu trupurile noastre pline de Duhul Sfânt, făcând ca un mănunchi de lucrări de har și de adorare - cum nu a mai existat pe pământ - să se înalțe în onoarea Celui care este astăzi prezent în glorie. Fie ca noi să-L adorăm astfel în Duh și în adevăr.

„Isus deci le-a spus: «Când veți fi înălțat pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci cum M-a învățat Tatăl vorbesc acestea. Și Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui» " (Ioan 8.28-29)